

στρουθία μαδιώμενα ζῶντα παρὰ παιδικρίων, ἡ δὲν ἐνθυμοῦνται διαρρήξεις χάριν παιδιᾶς ὑδραγωγείων, σχοινία ἐκτεθέντα πρὸς ἀνατροπὴν ἀνυπόπτων διαδρατῶν, ἀποκόμισιν ἐνδύματων λουομένων, ὑπεξαίρεσιν τῆς ξυλίνης κνήμης χωλοῦ ἢ ἄλλας τοιαύτας ἀκατανομάστους θηριωδίας. Οἱ φιλοσοφοῦντες δὲν μοὶ φαίνονται ἐκτιμήσαντες κατ' ἀξίαν τὸν τοιοῦτον παράγοντα τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν. Οὐδεὶς, πιστεύω, ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ μὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἐκτελέσας ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἐλθὼν εἰς πειρασμόν νὰ ἐκτελέσῃ κακὴν τινα πράξιν, ἄνευ τινὸς συμφέροντος, ἐκ πλατωνικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἔρωτος, πρὸς τὴν κακίαν. Τοιοῦτο ἦτο τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον με ἐξώθει εἰς ἐξόντωσιν τοῦ δυστυχοῦς ζώου. Οὐχὶ μεθῶν, ἀλλὰ νήφων καὶ σωφρονῶν, συνέλαβον αὐτὸ πρῶτον τινὰ καὶ περιδέσας τὸν τράχηλόν του διὰ σχοινίου τὸν ἐκρέμασα ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος πλησίον τοῦ κοιτῶνός μου προθαλάμου, ὅστις μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἱματιοθήκη. Τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ἐνῶ προέβαινον εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον κατειχόμεν ὑπὸ τινος συγκινήσεως, ἀναλογιζόμενος πόσον τὸ ζῶον ἐκεῖνο με ἠγάπα καὶ ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἔδωκε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου.

Τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἐνῶ ἐκοιμώμην βαθέως, ἀφυπνίσθην ὑπὸ τῆς κραυγῆς: «Πυρκαϊχά!» Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης μου καὶ τῶν παρὰθύρων ἐφλέγοντο· τὸ πῦρ ἐνέμεστο ἤδη ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν καὶ μόλις ἐπρόφθασα νὰ σωθῶ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς ὑπηρετρίας ἡμῶν. Ἡ καταστροφή ὑπῆρξε τελεία καὶ οὐδὲν διετώθη ἐκ τῆς περιουσίας μου.

Δὲν εἶμαι προληπτικός καὶ οὐδεμίαν θέλω νὰ ὑποθέσω σχέσιν μετὰ τοῦ κακουργήματός μου καὶ τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἐπῆλθε τὴν ἐπιούσαν· ἐξέθεσα δὲ καὶ τὴν τὴν μόνον ὡς ἀδιασπᾶστος συνδεομένην μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἱστορουμένων γεγονότων. Τὴν ἐπαύριον τῆς πυρκαϊγᾶς μετέβην πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν ἐρεπίων. Πάντες οἱ τοῖχοι εἶχον καταπέσει πλὴν ἐνὸς μόνου, τοῦ χωρίζοντος τὸν κοιτῶνά μου ἀπὸ τοῦ προθαλάμου. Τοῦτο ἀπέδωκα εἰς τὸ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, νεωστὶ ἐπισκευασθεὶς καὶ ὑγρὸς ἔτι ὦν, ἀντέσχε κάλλιον εἰς τὰς φλόγας. Κάτωθεν τοῦ τοίχου τούτου ἔβλεπον συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος θεατῶν, οἵτινες παρατηροῦντες αὐτὸν μετὰ πλείστης προσοχῆς ἀνέκραζον ἐκ διαλειμάτων: «Παράδοξον! Ἀνήκουστον! Πρωτοφανές!» ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἐπιφώνησιν θνυμασμοῦ. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειάν μου, πλησιάζας δὲ διέκρινα ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς εἶδος ἀναγλύρου τὸ σχῆμα μεγίστου γάτου. Ἡ εἰκὼν ἦτο θαυμαστὴ τὴν ἀκριβείαν, οὐδ' ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ σχοινίον. Ἐν ἀρχῇ ἡ ὅπτασις αὕτη με κατετάρaxε. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἐνόησα ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τὸ ἐκπληκτικόν. Τὸν γάτον εἶχον κρεμάσει ἀπὸ καρφίου πεπηγμένου εἰς τοῖχον πρὸ ὀλίγου ἐπισκευασθέντα, ἢ πῶσις τῶν ἄλλων τοίχων συνέθλασε καὶ συνεπίεσε τὸ λείψανον ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔτι ἀσβεστώματος, ἡ δὲ

ἐνέργεια τοῦ πυρός, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ πτώματος ὑπερῆκουν πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐγχαράχσεως ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκότος.

Ἡ τοιαύτη ἐξήγησις, καίτοι ἱκανοποιούσα πληρέστατα τὸ λογικόν μου, δὲν ἔσχευεν ἐν τούτοις νὰ καταβάλλῃ τὴν ἐξαψιν τῆς φαντασίας μου. Τὸ φῆμα τοῦ ἀπαγγωνισθέντος ἐτάραττε πολλὰκις τὸν ὕπνον μου καὶ ἐξήγειρε καὶ πάλιν παρ' ἐμοὶ ἀνησυχίαν τινὰ ἱκανῶς ὁμοιάζουσαν μετανοίας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτου αἰσθηματος ἤρχισα ν' ἀναζητῶ περὶ ἐμὲ ἄλλον τινὰ γάτον, κατὰ τὸ δυνάτον ὁμοιον πρὸς τὸν μεταστάντα, ὅπως περιποιούμενος αὐτὸν ἐξαγνίσω κἄπως τὸ ἀμάρτημά μου.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχισαν ἴδε τελευταῖον φύλλον Β' τόμου.

— Ἐὰν ὁμως δὲν σὰς δώσω τὰ ἐγγράφα; ῥώτησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ.

— Ἀ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Μὰ τὴν πίστιν μου ὡς εὐπαιτρίδου, θὰ σὰς φονεύσω! Εἶναι καὶ τοῦτο ἀστείότης, ἀγαπητὲ κύριε Δαυίδ;

— Καλλιτέρα τῆς ἐτέρας, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος, θωπεύων τὸ ξιφός του.

— Ἐὰν ὁμως μοὶ τα δώσητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, τὰ πάντα θὰ λησμονηθῶσιν· ἴσως δὲν με πιστεύετε, ἀγαπητὲ κύριε Δαυίδ, διότι εἴθε φύσει κακὸς καὶ φαντάζεσθε ὅτι τὸ μίσός μου ἔχει συσσωματωθῇ μετὰ τῆς καρδίας μου, ὡς ἡ σκωρία συσσωματωταί μετὰ τοῦ σιδήρου. Ὅχι, σὰς μισῶ, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ μισῶ τὸν κύριον Μεγιέν περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς· δώσατέ μοι τὰ μέσκα ν' ἀπολέσω τοῦτον καὶ σώζω ὑμᾶς· θέλετε δὲ νὰ προσθέσω λέξεις τινάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ πιστεύσητε ὑμεῖς, ὅστις μόνον τὸν ἐαυτὸν σὰς πιστεύετε; λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα, ὅσον ἂν ἦναι μωρὸς, διεφθαρμένος καὶ ἐκδεδιητημένος, διότι μοὶ ἐχορήγησε καταφύγιον καὶ προστασίαν κατὰ τοῦ σφαγέως δὲ Μαγιέν, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῇς δεκαπέντε κακούργων, δολοφονεῖ, ἐν ὧρα νυκτός, ἕνα μόνον εὐπατρίδην ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Λουβρου· γινώσκετε ὅτι ὁμιλῶ, περὶ τοῦ δυστυχοῦς Σκιν-Μεγρέν· δὲν ἦσθε καὶ ὑμεῖς μετὰ τὴν ἐκείνων τῶν δημίων; Ὅχι, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Θέλω, λοιπόν, ὅπως ὁ ἀτυχὴς Ἑρρίκος μου βασιλεὺς ἦσυχος, ὅπερ εἶναι ἀδύνατον με τοὺς Μεγιέν καὶ τὰς γενεαλογίας τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Δώσατέ μοι τὴν γενεαλογίαν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι θέλω ἀποσιωπῆσαι τὸ ὄνομά σας καὶ θέλω καταστήσει ὑμᾶς εὐτυχῆ.

Διακρούσης τῆς ἐκτενοῦς ταύτης ἐκθέσεως τῶν ἰδεῶν του, ἐπιτήδεε παρατεινόμενῳ, ὁ Σχικῶ εἶχε παρατηρήσει τὸν Δαυίδ ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ ἀποφασιστικός. Καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικόν τοῦτο διάστημα, εἶδεν, ὅτι αὐτὸς εἰς μὴς τοῦ χαλυβδίνου προσώπου τοῦ δικηγόρου ἐκινήθη, οὐδεμίαν ἀγαθὴν ἰδέαν συνεκίνησεν αὐτόν.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ἡ εὐγλωττία μου χάνεται ματαίως· καὶ ὅτι δὲν με πιστεύετε· δὲν μοὶ μένει, λοιπόν, εἰμὴ νὰ σὰς τιμωρῶσω μὲν πρῶτον διὰ τὰς κατ' ἐμοῦ ἀδικίας σας καὶ ἀκολούθως ν' ἀπαλλάξω τὴν γῆν ἀνθρώπου, ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Ὁ Σχικῶ ἀπεσύρθη ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀνετίζων τὸν δικηγόρον.

Οὗτος ὁμως ἐποίησατο ἄλλα πρὸς αὐτόν.

— Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐξέλθητε; ἀνεφώνησεν· ὅχι, ὠρατιέ μου κατασκοπεῖ· ὅχι, φίλε Σχικῶ. Ὅστις ἤξευρε μυστικὰ ὡς τὰ τῆς γενεαλογίας ἀποθνήσκει· ὅστις εἰσέρχεται ἐνταῦθα, ὡς εἰσῆλθε σύ, ἀποθνήσκει!

— Διευκολύνετε ἄριστα τὴν θέσιν μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε γαλήνης· ἐδίσταζον μόνον διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὰς ἐρόνευσον. Ὁ Κριλλιέν, ἀκούμενος εἰς τὰ ὅπλα μετ' ἐμοῦ πρὸ δύο μηνῶν, μοὶ ἐδίδαξεν ἐνιδιαίτερον κτύπημα, ἐν μόνον, τὸ ὁποῖον ὁμως θ' ἀρκέσει, μὰ τὴν τιμὴν μου Ἐμπρός, δώσατέ μοι τὰ ἐγγράφα, προσέθετο με τρομερὰν φωνήν, ἄλλως σὰς φονεύω! θὰ σὰς εἰπῶ δὲ καὶ τίνι τρόπῳ θὰ σὰς τρυπήσω τὸν λαίμῳ, ὡς ἠθέλατε νὰ πράξητε κατὰ τοῦ φίλου μου Γορανφλότου.

Ἐνῶ ὁ Σχικῶ δὲν εἶχε εἰσέτι συμπληρώσει τὴν φράσιν του, ὁ Δαυίδ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὑπέδεχθη με τὸ ξιφὸς προτεταμένον.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον περίπου ἴσον ἀνάστημα, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ Σχικῶ ἀπέκρυπτον τὴν ἰσχύνητα τοῦ σωματός του, ἐνῶ οὐδὲν ἐκάλυπτε τὸ ἰσχνὸν καὶ εὐκαμπτον σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὁμοιάζοντος πρὸς μακρὸν ὄφιν.

Ὁ Δαυίδ ταχέως ἐνόησεν, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του ἰσχυρὸν ἀντίπαλον. Ὁ Σχικῶ, ἀκούμενος καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ὅπλα μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε κατασταθῇ τις τῶν ἰσχυροτέρων ξιφομάχων τοῦ βασιλείου, ὅπερ ἐνόησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ, βλέπων πάντοτε ἑταῖρον τὸ ξιφός του πρὸς ἀποκρύψιν πάσης ἐπιθέσεώς του.

Ἐπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε, αἰ; λοιπόν, ἀπαξ ἔτι, τὰ ἐγγράφα.

Ὁ Δαυίδ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὤρμησεν αὐτὸς κατὰ τοῦ Γασκόνου, δεύτερος δὲ μακρότερος καὶ πεισματωδέστερος ἀγὼν συνήρθη, εἰ καὶ ὁ Σχικῶ ἠρκεῖτο ν' ἀποκρούῃ ἀπλῶς τὰς ἐπιθέσεις, χωρὶς ν' ἀντεπιτιθῆται.

Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος αὗτος ἀγὼν ἔληθε δι' ὑποχωρήσεως τοῦ δικηγόρου.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὴν εἶναι ἡ σειρά μου.

Προχώρησε δ' ἐν βῆμα, ἀλλ' ὁ Νικόλαος Δαυίδ προὔτεινε τὸ ξιφός του, ὅπως ἀνταχαιτίσῃ αὐτόν. Ὁ Σχικῶ ὁμως, δι' ἐπιδεξίου ξιφισμοῦ, κατεβίβασε τὸ ξιφὸς τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν εἰς ὁ μέρος εἶχε προὑποδείξει, βυθίσας τὸ